కథా కౌముది

జంప్ జిలాని

జి.ఎస్.లక్ష్మి

"మా వెంగళప్పకి చిన్నప్పుడు వేపకాయంత వెఱ్ఱే వుండేదండి. ఈ మధ్యే అది కాస్తా పుచ్చకాయ సైజుకి మారింది."

పెళ్ళిపందిట్లో కూర్చున్న వెంగళప్ప మేనమావ ఆడపెళ్ళివారితో చెప్పేడు.

"మా పుల్లేశ్వరికీ అంతేనండి.. చిన్నపుడు సూదిబెజ్జమంతేనండీ.. ఇదిగో పెద్దయేకే యిలా దబ్బనం సైజుకి వచ్చేసింది.."

అక్కడే కూర్చున్న పుల్లమ్మ మేనమావ మగపెళ్ళివారితో మాట కలిపేడు.

వీళ్ళిద్దరి మాటలూ విన్న ఆ ఊళ్ళో పెద్దలు "దొందూ దొందే.." అనుకుంటూ ముసిముసినవ్వులు నవ్వుకున్నారు.

అసలింతకీ ఈ పిచ్చిపుల్లమ్మ, వెఱ్ఱివెంగళప్ప లిద్దరూ ఎవరనుకుంటున్నారా..

వీళ్ళిద్దరూ పక్కపక్కనే వున్న ఊర్లలో వుంటారు. బాగా పొలాలూ, తోటలూ వున్న సంపన్నులు. ఇద్దరూ కూడా అన్నదమ్ములూ, అక్కచెల్లెళ్ళూ లేకుండా ఒక్కరిగానే పుట్టడం వల్ల మహా గారాబంగా పెరిగేరు. డబ్బుకి లోటు లేదు. ప్రేమానురాగాలకి కొరత లేదు. ఇక్కడ పుల్ల తీసి అక్కడ పెట్టే పని లేదు. పదిరూపాయిలు అడిగితే వందరూపాయిలిచ్చే పెద్దలు. ఆ డబ్బు ఏం చేసేవని మళ్ళీ అడగరు వాళ్ళు. ఇవన్నీ కలిసి పిచ్చిపుల్లమ్మనీ, వెఱ్ఱివెంగళప్పనీ ఏమాత్రం స్వంతంగా ఆలోచించక్కర్లేకుండా చేసేసేయి.

అసలు పిచ్చిపుల్లమ్మ పేరు అదికాదు. వాళ్ళ అమ్మమ్మ అసలుపేరు పూర్ణమ్మ. ఆ పేరే పెట్టేరు మనవరాలికి. చిన్నప్పుడు "నీ పేరేంటమ్మా.." అని ఎవరైనా అడిగితే "పూర్ణమ్మ.." అనడం రాక "పుల్లమ్మ.." అనేది. దానికితోడు ఆమె చేసే చేష్టలు కూడా అలాగే వుండేవి. స్కూల్లో బుధ్ధిగా కూర్చుని పాఠం వినకుండా అటూ ఇటూ బెంచీల్లో వున్న అమ్మాయిల్ని కూడేసి, బెంచీలు పక్కకి జరిపేసి, గచ్చకాయలూ, చింతపిక్కలూ ఆడేది. స్కూల్లో అలా ఆడకూడదూ

అని మాస్టారు పుల్లమ్మకి చెపితే పుల్లమ్మకి ఖోపం వచ్చేసింది. ఏం.. స్కూల్లో కబడ్డి, ఫుట్ బాలూ ఆడొచ్చుకానీ గచ్చకాయలూ, చింతపిక్కలూ ఆడకూడదా అని ఆయన్ని ఎదురు ప్రశ్నించింది.

అలా ఉట్టినే ప్రశ్నించి ఊరుకోకుండా ఈ గచ్చకాయలూ, చింతపిక్కల ఆటలని కూడా స్కూళ్ళల్లో జరిగే ఆటలపోటీల్లో పెట్టాలనే ప్రతిపాదన తీసుకొచ్చింది. మళ్ళీ అలా ప్రతిపాదించి ఊరుకోకుండా ఈ రెండింటినీ నేషనల్ గేమ్స్ లో చేర్చాలని దానిని ఒక ప్రతిపాదనగా చేసి కాపీ టూ సి.ఎం కీ, కాపీ టూ పి.ఎం కీ ఉత్తరాలు రాసి పడేసింది.

ఇదంతా చూసిన హెడ్ మాస్టరూ, మిగిలిన మాస్టర్లకీ ఏం చెయ్యాలో తెలీక జుట్టు పీక్కుని పుల్లమ్మ అమ్మమ్మ దగ్గర మొరపెట్టుకున్నారు. ఆవిడ తన మనవరాలి తెలివి ముందు ఈ స్కూళ్ళూ, చదువులూ చాలా చిన్నవిగా అనిపించి పుల్లమ్మని స్కూల్ మానిపించేసింది. అలాగని ఇంట్లో ఖాళీగా వుంచకుండా పొద్దున్నే ఇంత పెరుగన్నం పెట్టి ఇంకో ఇద్దరమ్మాయిల్ని తోడిచ్చి గుడికి పంపేది. గుళ్ళో ప్రసాదంకూడా తిన్నాక, తోటల్లో కోతికొమ్మచ్చులాడుకుని, కోసుకున్నన్ని పళ్ళూ, కాయలూ తిని, ఇంటికొచ్చి బుధ్ధిగా భోంచేసి పడుకునేది పుల్లమ్మ.

ఇంక సాయంకాలమైందంటే తన సావాసగాళ్ళ నేసుకుని అన్ని వీధులూ తిరుగుతూ, అందరిళ్ళల్లోని సమాచారాలూ సేకరించి, ఇక్కడి వక్కడా...అక్కడి విక్కడా చెప్పేది. ఆ చెప్పడంలో పుల్లమ్మ తనకున్న అమోఘమైన సృజనాత్మకత కూడా కలిపి, వాళ్ళు చెప్పిన మాటలకి మామూలు అర్థాలే కాకుండా పెడర్థాలు కూడా తీసి ఇక్కడి వక్కడ అక్కడి విక్కడ మాటలు మోసేది. దానివల్ల ఆ ఊళ్ళో కుటుంబాల మధ్య యుధ్ధాలైపోయేవి. తర్వాత వాళ్ళు ఇదంతా పుల్లమ్మ పుణ్యమని అర్థం చెసుకున్నారు. అప్పట్నించీ పుల్లమ్మని పిచ్చిదానిగా భావించి, ఆ పిల్ల చెప్పేదేమీ పట్టించుకోకుండా "పిచ్చిపుల్లమ్మ చెప్పిందా.. అయితే వదిలెయ్యి.." అనుకునే స్థాయికి వచ్చేసేరు. అప్పటినించీ పుల్లమ్మపేరు పిచ్చిపుల్లమ్మగా స్థిరపడిపోయింది.

ఇదంతా చూసిన పుల్లమ్మ తండ్రి నరసింహం అలాంటి పేరొస్తే కూతురికి పెళ్ళవడం కష్టమని బాగా ఆలోచించి పుల్లమ్మకి స్మార్ట్ ఫోన్ ఒకటి కొనిచ్చి, ఫేస్ బుక్, ట్విట్టర్, వాట్సప్, ఇన్స్టాగ్రామ్ లాంటివాటిల్లో అకౌంట్లు పెట్టించేసేడు. అలా అన్నిచోట్లా అకౌంట్లు పెట్టుకున్న పుల్లమ్మ ఆనందానికి అవధులు లేకుండా పోయేయి. ఇదివరకు వీధి వీధీ తిరిగితేకానీ విశేషాలు తెలిసేవి కాదు. కానీ ఇప్పుడు ఎంచక్క అరిచేతిలోనే ఒక్క ఊళ్ళోనే కాదు మొత్తం ప్రపంచంలోని వింతలూ, విశేషాలూ కనపడుతున్నాయి. ఇంక పుల్లమ్మ విజృంభించేసింది. దానివల్ల పిచ్చిపుల్లమ్మ అనే పేరు ఒక్క ఊళ్ళోనే కాకుండా ప్రపంచమంతా తెలిసిపోయింది.

మరింక మన వెర్రివెంగళప్పయితే పిచ్చిపుల్లమ్మకి ఏమాత్రం తీసిపోనివాడు. స్కూల్లో చదువుకుంటున్నప్పుడే క్లాసులో పాఠాలు అతనికి చాలా చిన్నవిగా అనిపించేవి. అందుకని స్కూల్ కి వెళ్ళకుండా ఎక్కువగా తోటల్లో తిరిగేవాడు. అలా తిరుగుతున్నప్పుడే అతనికి బ్రహ్మాండమైన అవిడియాలు వచ్చేవి. "అసలు ఈ బ్రహ్మ ముసలాడైపోయి ఏవీ సరిగ్గా సృష్టించలేకపోతున్నాడు. అందుకే ఇంత పెద్ద చింతచెట్టుకి అలా చిన్న చిన్న కాయలు

వేళ్ళడదీసేడు. అదే ఎంతో చిన్న తీగైన గుమ్మడిపాదుకి అంతంత గుమ్మడిపండ్లని కాయిస్తున్నాడు. బుర్రున్నవాడెవడైనా పెద్దచెట్టుకి పెద్ద కాయలూ, చిన్నచెట్టుకి చిన్నకాయలూ పెడతాడు కానీ...ఇలా చేస్తాడా" అనుకుంటూ ఈ విషయమై బ్రహ్మగారికి తెలిసేలా ఒక పెద్ద థీసిస్ లా రాసి, దాన్ని గుడిలో వున్న హుండీలో పడేసేడు.

ఆ మర్నాటినుంచీ "బ్రహ్మగారి దగ్గర్నుంచి జవాబొచ్చిందా?" అంటూ పూజారిగారిని సతాయించడం మొదలెట్టేడు.

వెంగళప్ప ప్రశ్నలేమిటో తెలుసుకున్న పూజారిగారు ఊళ్ళో పెద్దల్ని ఆశ్రయించేరు. అతని థీసిస్ గురించి విన్న వాళ్ళంతా కలిసి వెంగళప్ప తండ్రికి చెప్పి అతన్ని వేరే ఊళ్ళో చదువుకుందుకు పంపించేసేరు.

చాలా కష్టపడి స్కూల్ చదువు పూర్తి చేసుకున్న వెంగళప్ప కాలేజీ చదువు కూడా అలాగే వెలగబెట్టేడు. డిగ్రీ పరీక్షలు రాస్తున్నప్పుడు కూడా ప్రశ్నాపత్రంలో ఏ ప్రశ్న వున్నా తన బుర్రని అస్సలు కష్టపెట్టకుండా నాలుగో తరగతిలో చదివిన "అశోకుడు రోడ్లు కిరువైపులా చెట్లు నాటించెను.." అనే వాక్యాన్నే పేజీ అంతా రాసేసి, పేజీలకి పేజీలు నింపేసేవాడు. అలా మార్చీ సెప్టెంబరూ, మార్చీ సెప్టెంబరూ గజనీ దండయాత్రల్లా పరీక్షలు రాసేడు. పేపర్లు దిద్దినవాళ్ళెవరో కానీ ఆరేళ్ళకన్న ఈ హింస భరించలేక దానికే పాస్ మార్కులు వేసేసి, అతని చేతిలో డిగ్రీ పెట్టేసేరు.

మరింక పై చదువులు చదివే ఉద్దేశ్యం కానీ, ఉద్యోగంలో చేరాలనే ఆరాటం కానీ లేవు అతనికి. కానీ అసలు సమస్య ఇక్కడే వచ్చింది. మరి కాలం గడవడం ఎలా! వెర్రి వెంగళప్ప ఏమైనా తెలివితక్కువవాడా యేంటీ.... ఈ రోజుల్లో ఆ వయసులో అతనికి కాలక్షేపం వెదుక్కోవడానికి కష్టమేవుందీ! అందుకే వెంటనే ఫేస్ బుక్, ట్విట్టర్, ఇన్స్టాగ్రామ్, వాట్సప్ లలో అకౌంట్లు పెట్టేసుకున్నాడు. వాటిల్లో వున్న అన్ని గ్రూపుల్లోనూ చేరిపోయేడు. ఉదయం గుడ్ మార్నింగ్, శుభోదయాలతో మొదలుపెట్టి రాత్రి గుడ్ నైట్, శుభరాత్రి చెప్పేవరకూ ఇంకతనికి అదే పని.

ఈ గ్రూప్ లో పజిల్ ఆ గ్రూప్ లో పెట్టడం, అందులోది ఇందులోకి ఫార్వార్డ్ చెయ్యడం, మధ్యమధ్యలో జోకులూ, చిన్న చిన్న వీడియోలు అప్లోడ్ చెయ్యడంతో వెంగళప్ప మహా బిజీ అయిపోయేడు.

ఇంక అన్నిచోట్లా వెర్రివెంగళప్ప, పిచ్చిపుల్లమ్మల పేర్లు మారుమోగిపోయేయి. వేలకొద్దీ ఫ్రెండ్సూ, వందలకొద్దీ లైకులూ, కామెంట్లూ వీళ్ళ ఖాతాలో చేరిపోయేయి.

వెంగళప్ప విజయవిహారం విన్న వాళ్ల నాన్నమ్మ మనవడికి ఓ పదికిలోల లడ్లు దిష్టితీసి పడేసింది.

పిచ్చిపుల్లమ్మ వాళ్ల అమ్మమ్మ అయితే మరో మెట్టు ఎక్కువగా ఇరవైకిలోల మైసూర్ పాకు దిష్టి తీసేసి, మనవరాలి నుదుటన మెటికలు విరిచేసింది.

ఫేస్ బుక్ లోనూ, వాట్సప్ లోనూ ఫ్రెండ్స్ అయిన వెర్రివెంగళప్ప, పిచ్చిపుల్లమ్మల ఒకేలాంటి అభిరుచులు గమనించిన పెద్దలు సాంప్రదాయబద్ధంగా వాళ్ళిద్దరికీ వివాహం నిశ్చయించేరు. ఇష్టాలూ, అభిరుచులూ కలిసిన తమిద్దరికీ ఇలా పెళ్ళి కుదరడం వల్ల వాళ్ళిద్దరి ఆనందానికీ అవధులు లేకపోయేయి. అంబరాన్నంటిన

సంబరాలతో జరిగిన నిశ్చితార్థం రెండూళ్ళవారినీ రెండురోజులపాటు ఇంట్లో గేస్ స్టవ్ వెలిగించుకోనివ్వలేదు. మరింక పెళ్ళికయితే అందరూ పదహారురోజుల పండుగ వరకూ గేస్ స్టవ్ కోసం లైటర్ కూడా వెలిగించుకోనక్కర్లేదని రెండూళ్ళవాళ్ళూ తెగ సంబరపడిపోయేరు.

నిశ్చితార్థం జరిగిన మర్నాడు వెంగళప్ప పుల్లమ్మకి ఫోన్ చేసేడు.

"బంగారం, మనం కూడా అందర్లాగే చేసుకోవాలా పెళ్ళీ! స్పెషల్ గా ఏమైనా చేద్దాం." అన్నాడు.

"ఏం చేస్తాం బుల్లూ..పెద్దవాళ్ళన్నీ బాగానే చేస్తున్నారుగా.."అంది పుల్లమ్మ.

"ఊహు..మనకి ఆన్ లైన్ లో అంతమంది ఫ్రెండ్స్ వున్నారు. వాళ్లందరూ కూడా 'అబ్బో' అనేలా ఏదైనా చేద్దాం."

"అంటే పెళ్ళిపత్రిక ఆన్ లైన్ లో పెట్టేద్దామా.. బోల్డుమంది వస్తారు ఎంచక్కా." ఆనందంగా అడిగింది పుల్లమ్మ..

"ఉహూ.. కాదు. ఇప్పటివరకూ ఎవ్వళ్ళూ చెయ్యనిది చెయ్యాలి. ఆలోచిద్దాం.." అన్నాడు వెంగళప్ప.

"అయితే ఓ పని చేద్దాం. ఈమధ్య పెళ్ళి కుదరగానే ఆ పెళ్ళికూతురూ పెళ్ళికొడుకూ సినిమాలో హీరో హీరోయిన్లలాగా డ్యూయట్లు పాడుకుంటూ తోటల్లోనూ, కొండలమీదా వీడియోలు తీసుకుని, పెళ్ళికి ముందే ఫేస్ బుక్ లో పెట్టేసుకుంటున్నారు. అలా చేద్దాం.."అంది పుల్లమ్మ.

"అబ్బే.. అది ఇప్పటికే చాలామంది చేసేసేరు. అలాగ బురదలోపడి దొర్లుతూకూడా వీడియోలు తీయించుకుని పెట్టేరు.. ఇంకేదైనా.." అన్నాడు వెంగళప్ప.

"అయితే మన పెళ్ళిని ఆన్ లైన్ లో అందరూ చూసేలా చేసుకుందాం.."

"ఊహు.. అది కూడా అప్పుడే చాలామంది చేసేసేరు."

పుల్లమ్మ దీర్ఘంగా ఆలోచించి, ఉత్సాహం పొంగిపోతుంటే యిలా చెప్పింది. "ఒక మంచి కొరియోగ్రాఫర్ ని పెట్టుకుని మన పెళ్ళిలో మనిద్దరమే స్టేజ్ మీద డాన్సు చేద్దాం."

"ఈమధ్యే మా ఫ్రెండొకడు అలా చేసేసేడుగా. ఎవ్వళ్ళూ చెయ్యనిది చెయ్యాలి." అన్నాడు వెంగళప్ప అంతకన్న దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తూ.

ఆలోచించే రిద్దరూ. ఒకరోజు కాదు రెండురోజులు కాదు. పదిరోజులు ఆలోచించేరు. బ్రహ్మాండమైన అవిడియా వచ్చింది వెంగళప్పకి.

"బంగారం, మనం జంప్ జిలానీ చేద్దామా.." ఉత్సాహంగా అడిగేడు పుల్లమ్మని.

"అంటే!" అంది పుల్లమ్మ.

"అదే.. సరిగ్గా తెల్లారితే పెళ్ళనగా పెళ్ళికూతురు కానీ, పెళ్ళికొడుకుకానీ ఇంట్లోంచి జంపై పోతారు. అలాంటి సినిమాలు

బ్రహ్మాండంగా ఆడేయి. సినిమాల్లో తప్పితే అలా నిజంగా మన చుట్టూ ఎవరూ చెయ్యలేదు. మనం చేద్దాం.

మనవాళ్ళందరూ మనం ఏమైపోయేమోనని ఖంగారు పడిపోతారు. భలే థ్రిల్లింగ్ గా వుంటుంది."

పుల్లమ్మ ఈ అవిడియాకి మురిసిపోయింది. మళ్ళీ ఏదో అనుమానం వచ్చింది.

"కానీ, సినిమాల్లో పెళ్ళికొడుకో పెళ్ళికూతురో ఒక్కరే జంపై పోతారు కదా. మరి మనిద్దర్లో ఎవరం జంపవుదాం."

"వాళ్లలాగే మనవూ చేస్తే ఇంక మన గొప్పేవుందీ! ఇద్దరం జంపై పోదాం."

"అయినా పెళ్ళి ఇష్టం లేనివాళ్ళుకదా అలా జంపై పోతారూ. మనిద్దరికీ ఈ పెళ్ళి ఇష్టమేకదా!" సందేహించింది పుల్లమ్మ.

"ఇష్టమైనా సరే.. మనిద్దరం జంపై పోతే మీవాళ్ళూ మావాళ్ళూ మనకోసం తెగ వెతికేసి ఖంగారు పడిపోతారు. అప్పుడు ఇద్దరం కలిసివచ్చి స్టయిల్ గా వాళ్ల ముందు నిలబడి, వాళ్ళని పూల్స్ చేసేసేవని చెప్దాం.. భలే వుంటుంది."

వెంగళప్ప చెప్పిన అవిడియా భలే నచ్చేసింది పుల్లమ్మకి. ఎగిరిగంతేసినంత పన్చేసింది.

వెంటనే "డివ్వీ డివ్వీ డివ్విట్టం...నువ్వంటేనే నాకిష్టం.." అంటూ పాడుతూ, డాన్సు చేసి, వీడియోతీసి వెంగళప్పకి వాట్సప్ లో పంపేసింది.

"డీడిక్కందీ అదృష్టం.. గట్టెక్కిందీ మన కష్టం.." అంటూ వెంగళప్ప కూడా దీటుగా పాటపాడి, డాన్సు చేసి, వీడియోతీసి పుల్లమ్మకి పంపేసేడు.

ఇద్దరూ కలిసి వాళ్ళ అవిడియాకి తగ్గ ప్లాన్ వేసుకున్నారు. ఒకటికి రెండుసార్లు ఆ ప్లాన్ తిరగేసి, మరగేసేరు. లొసుగులు కనిపిస్తే సరిదిద్దుకున్నారు. మొత్తం రెడీ చేసేసుకున్నారు.

తెల్లారితే పెళ్ళి. ఆ రాత్రి అచ్చం సినిమాలో హీరోయిన్ లాగా పుల్లమ్మ ఒక చిన్న బేగ్ లో అలమార్లో వున్న తన చీరలు రెండు పడేసింది. డ్రాయర్ లాగి కనపడ్డ నోట్లకట్టలను అలవోకగా అలా బేగ్ లోకి విసిరేసింది. బేగ్ జిప్ మూసి, భుజానికి తగిలించుకుని, మొబైల్ చేత్తో పట్టుకుని బాల్కనీలో కొచ్చింది. బాల్కనీమీంచి తన చీర నొకదాన్ని కిందకి పడేలా కట్టి, దాన్ని పట్టుకుని కిందకి దిగింది.

వెంగళప్పకూడా అదే టైమ్ కి డ్రాయర్ లో వున్న నోట్లకట్టలను ఓ పదింటిని తన జేబుల్లో కుక్కుకుని, మొబైల్ చేత్తో పట్టుకుని, కిటికీలోంచి లాఘవంగా బైట కొచ్చి శబ్దం చెయ్యకుండా కాంపౌండ్ వాల్ ని సమీపించి, వీరోచితంగా ఏడడుగుల కాంపౌడ్ వాల్ కష్టపడి యెక్కి రోడ్డు మీదకి అతి లాఘవంగా దూకేడు.

కానీ అదేంటో ఇద్దరూ కాస్త సద్దుకుని తలలెత్తి చూసేటప్పటికి ఇంట్లో పెళ్ళికొచ్చిన బంధుజనంతో సహా ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళు వీళ్ళవైపు పరుగెత్తుకొస్తూ కనిపించేరు.

పిచ్చిపుల్లమ్మ, వెర్రివెంగళప్ప వాళ్లందర్నీ చూసి తెల్లబోయేరు. ఇంత రహస్యంగా జంప్ జిలానీ అవుతున్న సంగతి వాళ్లకెలా తెల్సిందో వీళ్ళకస్సలు అర్ధం కాలేదు.

"చేసిన నిర్వాకం చాలూ, ఇంక ఇంట్లోకి పదండి" అంటూ పెద్దలు ఇద్దర్నీనాలుగు కూకలేసి ఇంట్లోకి తీసికెడుతుంటే వెంగళప్ప నెమ్మదిగా పక్కనున్న నాన్నమ్మ నడిగేడు..

"నాన్నమ్మా, మేమిలా జంపై పోతున్నామని మీకందరికీ ఎలా తెలిసిందీ!" అంటూ.

"హోరి వెర్రినాగన్నా.. మీరిద్దరూ అలా జంపై పోతూ వీడియో తీసుకుంటూ, అలవాటు ప్రకారం ఆ లైవ్ వీడియోని అదేదో వాట్సప్ ట అందులోకి పంపించేరుట. అందుకే మీరు నేల మీద కాలు ఆన్చేలోపల అందరం అక్కడున్నాం." అంటూ అలవాటుగా వెర్రివెంగళప్పకి కిలో లడ్డూలు దిష్టి తీసి పడేసింది.

తెల్లారేక అంగరంగవైభవంగా అలంకరించిన పెళ్ళివేదిక మీద పిచ్చిపుల్లమ్మ, వెర్రివెంగళప్ప మొబైల్ లో "డివ్వీ డివ్వీ డివ్విట్టం...నువ్వంటేనే నాకిష్టం.. డీడిక్కుందీ అదృష్టం.. గట్టెక్కిందీ మన కష్టం.." అనే పాట హై సౌండ్ లో పెట్టేసుకుని ఊగిపోతూ డాన్సులు చెయ్యడం మొదలెట్టేరు.

అది చూసి పందిట్లో అందరూ నవ్వుకుంటూంటే, అదుగో అప్పుడే ఇద్దరి మేనమావల మధ్యా ఈ సంభాషణ జరిగింది.

"మా వెంగళప్పకి చిన్నప్పుడు వేపకాయంత వెర్రే వుండేదండి. ఈ మధ్యే అది కాస్తా పుచ్చకాయ సైజుకి మారింది."

పెళ్ళిపందిట్లో కూర్చున్న వెంగళప్ప మేనమావ ఆడపెళ్ళివారితో చెప్పేడు.

"మా పుల్లేశ్వరికీ అంతేనండి.. చిన్నపుడు సూదిబెజ్జమంతేనండీ.. ఇదిగో పెద్దయేకే యిలా దబ్బనంసైజుకి వచ్చేసింది.."

అక్కడే కూర్చున్న పుల్లమ్మ మేనమావ మగపెళ్ళివారితో మాట కలిపేడు.

వీళ్ళిద్దరి మాటలూ విన్న ఆ ఊళ్ళో పెద్దలు "దొందూ దొందే.." అనుకుంటూ పగలబడి నవ్వుకున్నారు.

COMMENTS